

et fyldestgørende billede af arbejdsmiljøets faktiske tilstand.

Derfor mener vi, at der i forlængelse af lovens vedtagelse skal holdes et skarpt øje med udviklingen i anmeldte ulykker, og det vil jeg så gerne bede arbejdsministeren om at give et tilsagn om vil ske. Man kan jo selvfølgelig håbe på, at en eventuel nedgang i antallet afspejler reelle arbejdsmiljøforbedringer, men sikker kan man jo langtfra være.

I min vurdering er det nødvendigt med en substansvurdering af udviklingen i de anmeldelser, og jeg kan ikke se rettere, end at det må påhvile arbejdstilsynet f.eks. ved det tilpassede tilsyn at holde øje med sådan noget.

Vi kan ikke adskille arbejdsmiljøafgiften fra certificeringsordningen, selv om det ikke er en del af det her lovforslag. Bl.a. er det jo sådan, at nettoindtægterne på afgiften, som ministeren har anslået til 300 mio. kr., medvirker til at finansiere den samlede arbejdsmiljøindsats, herunder arbejdstilsynene.

For os at se er det vigtigt at følge udviklingen, så vi ikke på et tidspunkt kommer i den situation, der i øvrigt var ønskelig, nemlig at arbejdsgraverafgiften ender i nul, men at vi dermed kommer i en situation, hvor arbejdstilsynene bliver frataget midler til at udføre deres normale tilsynsforpligtelser.

Det opfatter jeg som en selvfølgelighed, bl.a. fordi ingen nok så gode incitamentsinitiativer på arbejdsmiljøområdet vil eliminere behovet for arbejdstilsynets indsats. Men jeg vil da godt bede ministeren om igen at bekræfte, at det forholder sig sådan, at arbejdstilsynet stadig vil være sikret en finansiering.

Der er altså med vedtagelsen af det her lovforslag og de øvrige elementer i arbejdsmiljøaftalen ingen som helst grund til at hvile på laurbærene og tro, at der nu vil ske voldsomme fremskridt i sig selv, men vi betragter arbejdsmiljøafgiften og den tilhørende certificeringsordning som et skridt i den rigtige retning, og hvis den bliver fulgt op på den rigtige måde, kan det betyde forbedringer.

Ole M. Nielsen (KRF):

Lovforslaget er, som der står i den skriftlige fremsættelse, en opfølgning af aftale om finansloven mellem regeringen, Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten, men det er nu ikke nok til at få os til at stemme imod.

Det er et decideret dårligt forslag. Vi mener ikke, det hjælper på miljøet. Hvis endelig sådan

en skat på manglende indsats skulle betyde noget, så er 200 kr. jo alt for lidt. For en lille virksomhed med fem medarbejdere koster det 1.000 kr., og det får man ikke lavet meget bedre arbejdsmiljø for, så det vil man undlade at gøre. Dét betyder de 200 kr. pr. medarbejder ingenting, det er simpelt hen for lidt, hvis det skal have nogen incitamentsvirkning.

Noget andet er, at det koster noget at få udført den certificering, også for den lille virksomhed. Der står faktisk i finanslovaftalen, at den lille virksomhed kan få støtte, men det står der egentlig ikke noget om i lovforslaget her. Jeg ved ikke, hvor finansieringen til det er aftalt, men det er jo heller min opgave at have styr på den slags ting.

Mit hovedargument imod forslaget er, at det er en skat på arbejdspladser. Det er det provenuoverskud, jeg er imod. Vi er absolut tilhængere af at gøre noget for arbejdsmiljøet. Det er fuldstændig tosset, at vi nedslider og ødelægger så mange mennesker, som vi gør. Vi producerer alt for mange vrage på grund af en forkert indsats på arbejdspladserne, og det har med mange ting at gøre, nogle forkerte holdninger i vores samfund osv., som vi skal påvirke på mange måder, men der skal også gøres en indsats rundt omkring på arbejdspladserne.

Jeg tror, det var den socialdemokratiske ordfører, der kom til at nævne eksemplet med manglende udsugning, som det vil koste nogle hundredetusinde kroner at lave, og så resulterer det kun i en bøde på 1.000 kr. Det eksempel er jo ikke reelt. Så er der noget, man skal have lavet om – og det behøver man jo ikke den her lov for at lave om på – så skal man da have strammet op på reglerne om, hvornår der skal være udsugning, og der er jo regler for, hvor mange partikler der skal være i luften af forskellig art osv. Så må man stramme op på dét.

Er bøderammen, sanktionsrammen, som vel sagtens fremgår af arbejdsmiljøloven, for lille, så må vi jo udvide den og sende nogle signaler til de mennesker, der administrerer den slags, om, at vi skal have noget gjort ved det.

Vil man have en certificering, så kunne man da sagtens have indført en certificering, hvor de mennesker, der ønsker certificering, kunne betale for de omkostninger, der var ved at få udført det, sådan at de kunne få en certificering, ligesom man reklamerer med andre certificeringer.

Ellers er det tilsynet og opfølgning på tilsynet og motivation osv., der skal til.